

РЕШЕНИЕ

№ 242

гр. Карнобат, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРНОБАТ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Тонка В. Мархолева

при участието на секретаря Дарина Б. Енева
като разгледа докладваното от Тонка В. Мархолева Гражданско дело № 20222130100353 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба от „УниКредит Булбанк“ АД, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. „Св. Неделя“ № 7, регистрирано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с ЕИК 831919536, чрез пълномощник адв. Я. П. Д. против **Й. А. А. /Х. А. Х./** с ЕГН ***** и адрес в К., ул. „Т.“ №75, общ. К. чрез назначения особен процесуален представител адв. Р. Д. М., БАК с адрес на кантората в гр. Бургас, ул. „Цар Симеон 1“ №69, ет. 3, с която се претендира да бъде признато за установено спрямо ответника, че последният дължи на ищеца следните суми по Договор за кредитна карта за бизнес клиенти №8 от 19.06.2018 г.:

1. 932, 70 лв. главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 21.05.2021 г. до окончателното изплащане на вземането;
2. 49 лв. лихва върху редовна главница за периода от 18.02.2019 г. до 01.05.2019 г.;
3. 304, 71 лв. лихва върху предсрочно изискуема главница за период от 01.05.2019 г. до 20.05.2021 г.

Претендират се и разноски за държавна такса (74,27 лв.) и адвокатско възнаграждение (384,06 лв.) в настоящото производство, както и разноски по чгд №572/2021 г. на КРС в размер на 204 лв. адвокатско възнаграждение и 25, 73 лв. държавна такса.

Твърди се в **исковата молба**, че между ищецът и „**“ ЕООД с ЕИК *, като Кредитополучател и Й. А. А. с ЕГН *****, като Солидарен длъжник е бил сключен Договор за кредитна карта за бизнес клиенти № 8/19.06.2018 г., съгласно който УниКредит Булбанк АД като кредитор е предоставила на ответниците, кредитна карта с кредитен лимит от 1 000 лева. Сочи се, че съгласно Раздел 1, чл. 4.2.3 от Договора за дата на плащане погасителните вноски е определен до 15-о число на всеки месец, а кредитополучателят и солидарният длъжник са пропуснали да заплатят в пълен размер три вноски за главница и лихви за период от месец февруари 2019 г. до месец април 2019 г. вкл. В такъв случай видно от Раздел II, чл. 15.1.1, вр. с чл. 15.1. от договора, уреждащ предпоставките за предсрочна изискуемост на целия или на част от кредита, при неизпълнение на всяко едно от което и да е от задълженията на кредитополучателя или при неплащане в срок на всяка една, от която и

да е изискуема вноска по главницата, лихвите, неустойките, таксите или разноските, се твърди, че банката е упражнила това свое право. Допълва, че на 01.05.2019 г. длъжниците били надлежно уведомени за настъпилата предсрочна изискуемост чрез уведомления, връчени чрез ЧСИ Делян Николов. Сочи още, че до настоящия момент задължението не е погасено, поради което пред КРС било образувано и гореспоменатото чгд №572 от 2021 г., както и настоящото дело. Представя писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Ответникът Х. Х. /Й. А./ чрез назначения му особен представител *признава* усвояването на предоставения от банката кредит, *не оспорва* размера на дълга, в това число – *не спори за размера на дължимата главница, лихва върху редовна главница и лихва върху предсрочно изискуема главница*, така, както са описани в исковата претенция. Въпреки това оспорва иска като неоснователен по изцяло правни съображения. Заявява в **отговора на исковата молба**, че детайлният анализ на клаузите на договора за кредитна карта, определящи качеството на ответника в облигационното правоотношение, разкривали квалификационните признаци на поръчителството съгласно чл.138 и сл. от ЗЗД. Изтъква, че солидарно създадени били лицата, които са получили паричната сума общо, без разграничение каква част поема всяко едно от тях и независимо от това на кое от тези лица е предадена фактически, като кредиторът може да претендира пълния размер на предоставения заем от всеки един от длъжниците. Твърди се, че в случая ответникът отговарял за връщане на паричната сума, без да е получил същата в собственост. Посочва, че в т.14.4 от договора е встъпване от страна на солидарния длъжник в изпълнението на задълженията на основния длъжник по Договора, както и че вземанията на банката по този Договор по отношение на главния и солидарните длъжници са неделими и се събират изцяло от всеки един от тях, като всеки отговаря за изпълнението на цялото задължение. Твърди, се че встъпването на ответника следвало да бъде уговорено в отделен договор. Излага съображения за това, че встъпващият в дълг е физическо лице, поради което имал качеството на „потребител“ по смисъла на ЗЗП и ЗПК. В тази връзка сочи нищожност на т.14.4 като неиндивидуално уговорена, тъй като от била изготвена предварително от търговеца и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието ѝ. Във връзка с твърдяното качество на поръчител на ответника сочи, че срокът по чл.147 ЗЗД е изтекъл а исковата претенция неоснователна.

Релевира още едно възражение за нищожност на договора - на осн. чл. 10, ал.1 от ЗПК - договора и общите условия към него не били в еднакъв размер шрифт, като било видно и без специална техническа експертиза, че дооворът е с шрифт много по-малък от изискуемия по ЗПК 12. Противопоставя се на доказателствените искания на ищцовата страна за изслушване на ССЧЕ, предвид направените признания на дълга, като не спори и за редовното водене на счетоводните записвания на „Уникредит Булбанк“ АД по отношение на процесния договор. В тази връзка моли за изцяло отхвърляне на ищцовите претенции и присъждане на разноси.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

РС-Карнобат е сезиран с предявени при условията на обективно кумулативно съединяване установителни претенции с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал.1 ЗЗД – за признаване за установено съществуването на вземания по договор за кредитна карта за бизнес клиенти, за които е издадена заповед за изпълнение. Към първоинстанционното производство е приложено чгд № 572/2021 г., в рамките на което с разпореждане от №181 от 25.05.2021 г. по повод заявление на ищеца по чл. 417 от ГПК е разпоредено да се издаде заповед за незабавно изпълнение на парично задължение за 932, 70 лв. главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 21.05.2021 г. до

окончателното изплащане на вземането; 49 лв. лихва върху редовна главница за периода от 18.02.2019 г. до 01.05.2019 г.; 304, 71 лв. друга лихва за период от 01.05.2019 г. до 20.05.2021 г.; държавна такса 74,27 лв. и адвокатско възнаграждение 384,06 лв. Издадена е заповед №117 от 25.05.2021 г., както и ИЛ №181 от същата дата, по който е образувано изп. дело №727 от 2021 г. при ЧСИ Делян Николов в гр. Бургас, в рамките на което е издадена Покана за доброволно изпълнение, връчена на длъжника при усл. на чл. 47, ал. 1 от ГПК – чрез залепване на уведомление на 10.02.2022 г. В законния двуседмичен срок длъжникът не се е явил да получи книгата в кантората на ЧСИ, като съдът с определение №140 от 04.03.2022 г., получено на 14.03.2022 г., поправено с Определение №178 от 25.03.2022 г. е указал на заявителя, че може да предяви иск относно вземането си спрямо единия длъжник Х. А. Х. (тъй като спрямо солидарно задълженото „**“ ЕООД заповедта по чл. 417 от ГПК е влязла в сила) в едномесечен срок и на осн. чл. 415, ал. 2 от ГПК е спрял производството по събиране на вземането по изп. дело №727 от 2021 г. Пред КРС в срок е предявен иск по чл. 422 от ГПК, съдържащ обстоятелства и искане, съответни на заявеното по реда на чл. 417 от ГПК в заповедното производство. Последното обуславя допустимостта на настоящото производство.

Извършена е служебна справка за лице по документ за самоличност, от която се установява, че Й. А. А. на 24.01.2018 г. е сменил личната си карта поради промяна на имената си на Х. А. Х..

По делото е представен Договор за кредитна карта за бизнес клиенти №8 от 19.06.2018г., сключен между „Уникредит Булбанк“ АД от една страна и „**“ ЕООД като кредитополучател и Й. А. А. като солидарен длъжник от друга (л. 5-8 вкл.), носещ неоспорените подписи на страните. По силата на така възникналото между страните правоотношение кредиторът е поел задължение да предостави на кредитополучателя кредитен лимит в размер на сумата от 1 000 лв. по картова сметка №BG69UNCR70001523297496, по която има издаден и електронен платежен документ – кредитна карта. Посочено е че предоставения кредит може да се ползва и по разплащателна сметка, от която банката има право на директен дебит №BG17UNCR70001523265842. Същият представлява револвиращ потребителски кредит, който кредитополучателят усвоява посредством всякакви транзакции – теглене в брой от банкомати АТМ, плащания, чрез терминални устройства и др. Уговорен е и краен срок за възстановяване на кредита, а именно – т. 4.1 – 19.06.2020 г. Върху усвоената сума се начислявала месечна лихва съгласно определения месечен лихвен процент. Съгл. т. 3.1. от договора месечният лихвен процент за всеки отделен месец през срока му на действие е в размер на 1,35% върху усвоената сума, т.е. ГЛП е 16,2 %. Посочено е в т. 3.2, 3.3 и 3.4, че таксата за администриране на неизплатени в срок задължения, за надвишен кредитен лимит и таксата за годишно обслужване се определят въз основа на т. 8.1.3, т. 8.3 и т. 8.4 от ОУ, където се определя и размерът им съгл. Тарифа на банката, според вида на ползваните услуги, за които се начисляват. Съгл. т. 4.2.1 минималната погасителна вноска е 30 лв., а погасяването на месечната дължима вноска е следвало да се случва до петнадесето число ежемесечно, като банката имала право да блокира кредитния лимит по сметката на 31-вия ден от възникване на всяко просрочие (т. 4.3.). Т. 8 е наименована „Лихви“, като т. 8.1.3 предвижда, че когато до и/или на датата на издължаване кредитополучателят не е погасил в пълен размер ползваната част от кредитния лимит през предходния период за клиентски плащания, той дължи на банката лихва върху цялата усвоена сума, както и таксите по т. 3.2. По делото са приети като доказателство и Общите условия на банката, за бизнес клиенти и за предоставяне на платежни услуги чрез използване на банкови карти като ел. платежни инструменти (л. 9-17 вкл.), които договорът обявява за неразделна част от него.

По заповедното производство, приложено към настоящото дело, са представени и приети покана за доброволно изпълнение изх. № 31808 от 03.11.2020 г. (л. 24), с която банката е поканила солидарния длъжник Й. А. доброволно да заплати дължимите суми в 14

дневен срок от получаването ѝ, след безрезултатното изтичане на който е съобщила, че ще прибегне до принудително изпълнение, обявила е, че счита кредита за предсрочно изискуем от дата 01.05.2019 г. Поканата е придружена и от разписка за връчени книжа по чл. 18, ал. 5 от ЗЧСИ, видно от която съгл. чл. 47 от ГПК длъжникът е търсен пет пъти в рамките на три месеца, като не е открит, от извършена справка за вписани трудови договори по местоработата му в „*“ ЕООД в гр. Бургас, също не е намерен офис на дружеството или лице, работещо към него. Поради това е залепено уведомление на 27.01.2021 г., като в двуседмичния срок не се е явил никой в канцеларията на ЧСИ, за да получи книжата. Следователно книжата се считат редовно получени, считано от изтичане на двуседмичния срок – 11.02.2021 г., когато следва да се приеме за настъпила и предсрочната изискуемост на кредита спрямо солидарния длъжник А.. Същата процедура е била изпълнена и спрямо търговското дружество- кредитополучател, като в крайна сметка е било залепено уведомление на 27.01.2021 г.

Прието като доказателство е и извлечението от счетоводните книги, което съдържа подробно описание по дати на транзакциите и банковите операции (теглени, частично погасяване, начислена лихва – (л. 18-22).

При така установените обстоятелства съдът приема, че между страните по делото е сключен договор за издаване на кредитна карта, като чрез използването ѝ картодържателят усвоява отпуснатия от банката кредит в пределите на уговорения лимит. Този договор е консенсуален, двустранен, възмезден и комутативен – правните последици настъпват при съвпадане на волеизявленията на страните по него, като за тях се пораждат взаимни права и задължения, чието предметно съдържание е известно на страните при сключването на договора.

Приложима към процесното правоотношение е Наредба № 3/18.04.2018 г. за условията и реда за откриване на платежни сметки, за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни инструменти, в която са уредени съществени характеристики на договора за банкова карта, а също и редът за издаване и правилата за използване на банковите карти. Съгласно чл. 26 от същата наредба, платежната карта е вид персонализиран платежен инструмент (дебитна или кредитна карта), който се използва многократно за идентификация на оправомощения ползвател на платежни услуги и за отдалечен достъп до платежна сметка и/или до предварително договорен кредитен лимит и с който могат да се извършват платежни и справочни операции. Установено е, че платежната карта е собственост на доставчика на платежни услуги, издател на картата, като платежната карта се издава за определен срок. Името на оправомощения ползвател се поставя върху лицевата ѝ страна. С разпоредбата на чл. 26, ал. 7 от Наредбата изрично е установено, че доставчикът на платежни услуги, издател на платежната карта, я предоставя на разположение на оправомощения ползвател на платежни услуги в срок не по-дълъг от 10 дни от сключването на рамковия договор за платежна карта.

Следователно и при съобразяване на посочените разпоредби съдът намира, че възникване на процесното вземане по договора за кредитна карта е обусловено от установяване на правнорелевантното обстоятелство, че кредитната карта е била реално предадена на оправомощения държател. Това е така, доколкото чрез използването на това техническо средство – кредитната карта, картодържателят може да сключва сделки в търговски обекти, които са технически оборудвани да приемат плащания посредством картата, както и да тегли кредит в брой срещу задължение от негова страна да погасява на месечни вноски предоставените му кредити и да заплаща такси.

С Решение № 10 от 19.07.2016 г. по т. д. № 3386/2014 г., т. к., I т. о. на ВКС, постановено по реда на чл. 290 ГПК е дадено разяснение по въпроса относно правилата за фактическо предаване на кредитна карта, който включва и въпросите относно доказателствената сила и задължителното съдържание на протокола, удостоверяващ

предаването на кредитната карта. в посоченото решение касационната инстанция приема, че независимо от липсата на изрична регламентация относно срока и реда за предаване на банковата карта, безспорно едно от задълженията на издателя ѝ е да я предаде на картодържателя, за да може да бъде използвана за извършване на платежни операции. Няма изрично изискване за предаването на банковата карта да бъде съставян протокол, но доколкото предаването е съществено задължение по договора, то при спор между страните относно изпълнението на договора в тежест на издателя е да докаже изпълнението на това задължение. При липса на съставен протокол, няма пречка доказването да стане с всички допустими доказателствени средства - други писмени документи, в които получаването на картата е удостоверено от издателя, свидетелски показания и т. н.

В този смисъл и като съобрази посочената практика съдът намира, че предаването на банковата карта може да бъде установено и с други писмени доказателства, а не само чрез съставянето на протокол. Това правнорелевантно обстоятелство се установява от представените по делото счетоводни извлечения, от които се установяват осъществени транзакции, а от там и че във връзка с възникналото правоотношение кредитната карта е използвана, като начислените задължения са били частично погасявани от ответната страна, вкл. чрез плащане на ПОС терминал. Ако картата не е била предоставена на ответната страна, то не би било възможно да се извършват погасявания по кредитната линия. При все че извършените частични погашения по картовата сметка представляват и извънсъдебно признание на дълга, съотв. установяват личното ползване на кредитната карта, то не би следвало да възниква съмнение в това, че кредитната карта е била реално предоставена на кредитополучателя по делото.

По отношение на породеното между страните obligatorно правоотношение обаче не следва да намерят приложение разпоредбите на Закона за потребителския кредит, доколкото заемното правоотношение не представлява такова по смисъла на чл. 9 ЗПК. Ответникът чрез подадения от особения представител отговор на исковата молба, направи възражение за неравноправни клаузи по смисъла на чл. 143 ЗЗП в процесния договор и тяхната нищожност. Съгласно §13 т.1 от ДР на ЗЗП, само физически лица могат за да ползват от възражението за неравноправни клаузи, защото само те се ползват с потребителска защита, а в случая нито длъжникът-търговец, сключил договора за банков кредит, нито солидарния длъжник имат качество на потребители по смисъла на §13 т.1 ДР на ЗЗП, въпреки че солидарния длъжник е физическо лице. Физическо лице – съдлъжник по договор за банков кредит или обезпечаващ такъв, по който кредитополучателят е търговец, може да има качеството на потребител по ЗЗП и да се позовава на защитата, предвидена в полседния, в т.ч. на неравноправност на клаузи в договора за кредит, ако действа за цели извън рамките на неговата търговска или професионална дейност (арг. от решение №84/20.07.2017г по т.д. № 19348/2015г на ВКС, I. т.о). ВКС приема, че обезпечението на дълг на търговско дружество от физическо лице, включително, когато последното е съдлъжник или поръчител, не може да се приеме като дадено за цели извън и независимо от всяка търговска дейност или професия, ако това физическо лице има тесни професионални /функционални/ връзки с посоченото дружество, като участие в неговото управление или мажоритарно участие в същото. Видно от процесния договор, Й. А. е подписал договора като солидарен длъжник, но в качеството си на управител на дружеството – кредитополучател. След справка в търговския регистър е видно, че към датата на подписване на договора за кредит, Й. А. е едноличен собственик и управител на дружеството-кредитополучател. При тези факти и съобразявайки практиката на ВКС, съдът приема, че придобиването на качеството на солидарен длъжник към банката от физическото лице А. е осъществено с оглед тесните му професионални връзки с дружество-кредитополучател, поради което не може да се приеме, че задължаването му като физическото лице е извършено за цели, извън всяка търговска дейност или професия. Въпреки че обезпечаването на кредита е направено от ответника в качеството му на солидарен длъжник и физическо лице, той няма качеството на потребител

по смисъла на § 13 т.1 от ДР на ЗЗП и не се ползва със защитата по глава шеста от ЗЗП - „Неравноправни клаузи в потребителските договори“, поради което възражението за наличие на такива в договора, е неоснователно.

Другото възражение на особения представител на Й. А. е, че има качество на поръчител и че задължението му спрямо кредитора е погасено поради неспазен срок по чл. 147 ал.1 ЗЗД. Каква правна фигура ще избере при подписване на договора за банков кредит третото задължено лице - солидарен длъжник или поръчител, зависи от волята на страните, като и двете правни фигури намират уредба в ЗЗД и Общите условия към процесния договор. Участието като страна по договора на солидарен длъжник може да има лице, което на основание чл. 101 ЗЗД и при условията на чл. 121-127 ЗЗД и чл. 304 ТЗ, поема и отговаря солидарно с кредитополучателя за задължението му по погасяване на кредита, от момента на възникването на задължението до окончателното погасяване. Участието на страна по договора като поръчител може да има лице при условията на чл. 138-148 ЗЗД, което отговаря солидарно с кредитополучателя за задължението му по погасяване на кредита, от момента на възникването на задължението до окончателното погасяване. Видно от самия договор за банков кредит, Й. А. се е задължил спрямо банката-кредитор в качеството на солидарен длъжник, а не на поръчител. А щом няма качество на поръчител, не намира приложение и нормата на чл. 147 ал.1 ЗЗД и възражението за изтекъл срок по чл.147 ал.1 ЗЗД, е неоснователно. Когато едно лице желае да обезпечи изпълнението на чужд дълг, то има право да избере по какъв начин да го направи- като поръчител, като солидарен длъжник, чиято отговорност е уговорена с договора или като встъпи в чужд дълг по реда на чл. 101 ЗЗД, в който случай също възниква солидарна отговорност. Поемането на задължение за чужд дълг не означава автоматично, че е налице поръчителство. В настоящия случай, източник на солидарната отговорност е договора за банков кредит, с който А. се е задължил да отговаря солидарно с кредитополучателя за изплащането на всички дължими към банката суми и техните отношения се уреждат по правилата на чл. 121-127 ЗЗД, уреждащи солидарните задължения. По своята същност солидарната отговорност е вид лично обезпечение, тъй като позволява на кредитора да се обърне срещу повече от един длъжник за една и съща престация, с което се гарантира интересът му, че ще бъде удовлетворен. Поръчителството е също лично обезпечение, тъй като поръчителят отговаря за чужд дълг. Съгласно нормата на чл. 141, ал. 1 ЗЗД договорът за поръчителство е основание за възникване на солидарна отговорност между поръчителя и главния длъжник, но между поръчителството и солидарната отговорност са налице съществени различия. Поръчителството е договор, различен от юридическия факт, пораждащ главното задължение, докато солидарността по принцип възниква от един и същ юридически факт. Отговорността на поръчителя е акцесорна, тъй като той отговаря за чужд дълг и е обусловена от неговия обем, докато отговорността на солидарния длъжник е самостоятелна. Поръчителят отговаря за всички последици от неизпълнението на главния дълг, докато солидарния длъжник само за собственото си виновно поведение. Погасяването по давност на главния дълг освобождава поръчителят от задължението му, докато погасяването по давност на едно от солидарните задължения не погасява другите. Поръчителството е договор, сключен между кредитор и поръчител, като в случая такова съглашение между банката и А. няма. Липсата на качество на поръчител на ответника изключва приложението на чл. 147 ал.1 ЗЗД, предвиждащ ограничение във времето, през което поръчителя остава задължен към кредитора след падежа на главното задължение.

В случая вземането по договора за издаване на кредитна карта, който представлява револвиращ кредит, тъй като до размера на покритието (лимита) кредитополучателят може да упражнява правата по договора за кредит, е разсрочено доколкото страните са уговорили, че картодържателят може да върне в уговорения срок или цялата усвоена сума или минималната месечна вноска, за продължаващото действие на договора и за упражняване възможността за ползване на остатъка от отпуснатия кредитен лимит.

В разпоредбите на договора е установено, че изискуемостта за заплащане на задължението, което е в размер на поне минималната погасителна вноска от 30 лв., е до 15-то число на всеки месец. В случая от представените в производството по делото доказателства (описание на банковите операции – л. 21) се установява, че след 21.01.2019 г. погашения по картовата сметка не са били извършвани, съответно наличност по картата не е поддържана, поради което на основание чл.8.1.3 от Договора, банката е предвидила в счетоводството си, че започва да начислява лихва, считано от 01.05.2019 г., която лихва се твърди в становище от 13.10.2022 г. е била начислена върху целия размер на усвоения и непогасен кредитен лимит.

Кредитната карта е ползвана за периода от 20.06.2018 г. до 29.03.2019 г., включително, като е усвоен целия кредитен лимит, от който е останала непогасена главница от 932, 70 лв. Установено е, че последното плащане в размер от 62 лв. е осъществено на 21.01.2019 г. От представените от банката документи се установява, че след приспадане на така направените плащания е останала непогасена сумата от 932, 70 лв. за главница, 49 лв. за редовна възнаградителна лихва и сумата от 304, 71 лв. за лихва за просрочена главница по т. 8.1.3 от договора за периода от 01.05.2019 г. до подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК.

По претендираната лихва от 01.05.2019 с посочено основание т. 8.1.2 и 8.1.3 от договора следва да се има предвид следното: Въпросната клауза, въпреки, че е наименована „Лихва“, няма възнаградителен, а неустоечен, мораторен, санкционен характер, като в договора дължимостта ѝ е обвързана от непогасяване от страна на длъжника в пълен размер на ползваната част от кредитния лимит през конкретния отчетен период, като видно от приложените счетоводни извлечения (л. 18-22) банката е счела, че е настъпило на 01.05.2019 г., когато кредитът бил станал предсрочно изискуем. В Решение № 92/16.06.2009 г. по т. д. № 467/2008 г., II т. о., и Решение № 58/15.04.2009 г. по т. д. № 584/2008 г., II т. о., ВКС приема, че уговорената в договор за кредит предсрочно изискуемост на задължението не настъпва автоматично с факта на неплащане на вноски с настъпил падеж, а с упражняване на правомощието на банката да направи кредита предсрочно изискуем. С Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС в т. 18 бе прието, че вземането, произтичащо от договор за банков кредит с уговорка, че целият кредит става предсрочно изискуем при неплащането на определен брой вноски или при други обстоятелства и кредиторът може да събере вземането си без да уведоми длъжника, вземането става изискуемо с неплащането или настъпването на обстоятелствата, но и след като банката е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем и е обявила на длъжника предсрочната изискуемост. С оглед на така дадените разрешения моментът, в който настъпва предсрочната изискуемост на кредита, е датата, на която волеизявлението на банката, че счита кредита за предсрочно изискуем, е достигнало до длъжника – кредитополучател, и то ако към този момент са били налице обективните предпоставки за изгубване на преимуществото на срока. В този момент целият или неплатеният остатък по кредита е изискуем по отношение на кредитополучателя. Волеизявлението на банката – кредитор следва да е обективизирано в писмен документ и да съдържа ясно изразено позоваване на обстоятелствата по чл. 60, ал. 2 на Закона за кредитните институции или на обстоятелства, уговорени в договора, които дават право на кредитора да упражни правото да обяви предсрочно изискуемост на кредита. В писмения документ кредиторът може да определи и срок за изпълнение на задължението от длъжника, но във всички случаи волеизявлението за обявяване на предсрочната изискуемост следва да е изрично и недвусмислено. Предсрочната изискуемост на вземането настъпва от датата на връчване на длъжника на документа, съдържащ волеизявлението на кредитора, ако към този момент са били налице обективните предпоставки, обуславящи изискуемостта.

В конкретния случай следва да се приеме, че уведомлението за обявяване на предсрочно изискуемост на сумите по договора за кредитна карта е получено (чрез фингирано връчване по чл. 47, ал. 3 от ГПК) от солидарния длъжник 11.02.2021 г., както бе

установено. Към този момент обаче срокът на договора вече е бил изтекъл – а именно 19.06.2020 г., съгл. т. 4.1. и т. 4.4 от договора, до която дата следва да бъде начислена и „лихвата“ по т. 8.3.1 от договора. Не може да се приеме, че след тази дата продължава да се дължи лихвата, предвидена в договора, който е прекратил действието си. Следователно лихвата в размер на 1,35 % месечно следва да се дължи върху усвоения размер, считано от 01.05.2019 г. (до когато е начислена и възнаградителна лихва) до 19.06.2020 г. Следователно от 19.06.2020 до 20.05.2021 г. дължимата лихва за просрочена главница би следвало да се изчисли на база законната лихва. На осн. чл. 162 от ГПК дължимата лихва от 01.05.2019 г. до 19.06.2020 г. следва да бъде изчислена върху просрочената главница от 932,70 лв. при годишен лихвен процент 16,2 % на база 360 дни, наброяващи общо 415 дена на 174, 16 лв. Останалата част от дължимата лихва следва да е в размер на законната такава, която се изчислява за периода 19.06.2020 до 20.05.2021 г. в размер на 107,70 лв. Предвид гореизложеното дължимата лихва по т. 8.1.3 от договора преди прекратяването му поради изтичане на предвидения в него срок и лихвата за забава до датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК, следва да бъде уважена до установения размер от 281, 86 лв. (174, 16 лв. + 107, 70 лв.), като до претендирания размер от 304, 71 лв. искът следва да бъде отхвърлен.

Имайки предвид гореизложеното, по несъмнен начин в процеса на доказване в настоящото исково производство е установен правнорелевантният факт, че ищецът е изпълнил своето основно договорно задължение за предоставяне (отпускане) на ответника на кредит при кредитен лимит от 1000 лв., поради което е възникнало насрещното правно задължение картодържателят да върне на кредитната институция усвоения кредит от уговорения кредитен лимит, поради което в полза на кредитора ищец е възникнало вземане за непогасения остатък от усвоения кредитен лимит от 932, 70 лв.

Съдът намира, че е възникнало и задължение за заплащане на възнаградителна лихва в размер на 49 лв. и на мораторна лихва в размер на 281, 86 лв.

В производството по делото не са изложени твърдения за осъществено от страна на ответника – длъжник заплащане на задължението по процесния договор, нито са представени доказателства, съотв. направени доказателствени искания за установяване на това обстоятелство. Напротив, особеният представител на ответника не е оспорил така предявените с исковата молба суми за главница и лихва. Следователно предявеният иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, следва да бъдат уважен изцяло, претенцията за лихва следва да бъде уважена до размера от 281, 86, като до претендирания размер от 304, 71 лв. искът следва да бъде отхвърлен, като бъде присъдена и законна лихва върху главницата от 21.05.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

С оглед изхода на правния спор в полза на ищеца, съобразно уважената част от иска, и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да бъдат присъдени пропорционално сторените, както в настоящото съдебно производство разноски, така и тези в заповедното производство по ч. гр. д. № 572 /2020 г. по описа на Районен съд – К. – арг. т. 12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в което се приема, че с решението по установителния иск съдът се произнася по дължимостта на разноските за заповедното производство – относно размера им, както и разпределя отговорността за заплащането на тези разноски съобразно с отхвърлената и уважената част от иска. В заповедното производство ищецът е доказал сторени разноски в размер на 229, 73 лв. (25, 73 лв. държавна такса и 204 лв. адв. възнаграждение). В исковото производство ищецът е доказал заплащането на държавна такса в размер от 74, 27 лв., адвокатски хонорар 384, 06 лв., депозит за особен представител 300 лв. Разноските му следва да бъдат присъдени, съразмерно с уважената част от претенциите.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 78, ал. 1 вр. с ал. 3 от ГПК от общият размер на сторените от ищеца разноски в исковото производство на ищеца следва да бъдат

присъдени разноси в размер от 745, 09 лв.

Така мотивиран, Районен съд К.

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал.1 ЗЗД, че Й. А. А. /Х. А. Х./ с ЕГН ***** и адрес в гр. К., ул. „Т.“ №75, общ. К. чрез назначения особен процесуален представител адв. Р. Д. М., БАК с адрес на кантората в гр. Бургас, ул. „Цар Симеон 1“ №69, ет. 3 дължи на „УниКредит Булбанк“ АД, със седалище и адрес на управление: гр. София, пл. „Св. Неделя“ № 7, регистрирано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с ЕИК 831919536, чрез пълномощник адв. Я. П. Д. сумата от 932, 70 лв. главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 21.05.2021 г. до окончателното изплащане на вземането; 49 лв. лихва върху редовна главница за периода от 18.02.2019 г. до 01.05.2019 г. и лихва от 281, 86 лв., дължима от 01.05.2019 г. до 20.05.2021 г., за които е издадена Заповед № 117 от 25.05.2021 г. по ч. гр. д. № 572/2021 г. по описа на Районен съд – К., **КАТО ОТХВЪРЛЯ ИСКА** за вземането за лихва върху предсрочно изискуема главница до претендирания размер от 304, 71 лв.

ОСЪЖДА Й. А. А. /Х. А. Х./ с ЕГН ***** да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на „УниКредит Булбанк“ АД сумата от на 229, 73 лв. – разноси в заповедното производство по ч. гр. д. № 572/2021 г. по описа на Районен съд – К. и сумата от 745, 09 – разноси в исковото производство по гр. д. № 353/2022 г. на Районен съд – К., съразмерно с уважената част от исковете.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – К.: _____